Schubert András

Történetek a Bárkabárból

3. történet

Misi ritkán volt hajlandó „megrendelt” számokat játszani, de most kivételt tett. A bárpulthoz már szinte odanőtt két örökös vitapartner egyikének születésnapja volt, és a barátja (vagy ellenfele?) megkérte Misit, hogy játssza el a *When I'm Sixty-Four*t. Ennek a kérésnek nem lehetett ellenállni. Misi zongorázott és énekelt, de a refrénbe becsatlakozott szinte az összes vendég. Még Sára asszony, a szigorú iskolaigazgatónő tekintetű nyugalmazott rendőr alezredes is felnézett a keresztrejtvényéből, és az ünnepeltre emelte a konyakospoharát. A produkciót nagy éljenzés követte, amit az ünnepelt rezignáltan fogadott, és ebben is alkalmat talált arra, hogy szópárbajba keveredjen a kezdeményezővel.

A felszabadult hangulatot az ajtón belépő új vendég szakította félbe. Egy kicsit zilált ruházatú és még sokkal ziláltabb tekintetű csinos, fiatal nő lépett be, és némi tétovázás után Misihez fordult.

– Bocsánat, ön ennek a helynek a tulajdonosa?

– Én vezetem ezt a bárt. Igen. Miben segíthetek?

– Szeretnék néhány percet beszélni önnel. Lenne rá lehetőség?

– Itt mindenre van lehetőség, amit a vendég óhajt. És most ön itt vendég, nemde?

A nő egyetértően bólintott, a bárpulthoz ült és vörösbort rendelt. A kínálatból a legkifinomultabb ízlés szerint választott. Misi kiszolgálta, és leült a nővel szembe.

– Hallgatom.

– Nyilván ismerte az itteni elődjét, Bélát.

– Természetesen. Tőle vettem át a bárt. Kedves ismerősöm volt, bár barátomnak talán nem merném nevezni.

– Tud róla valamit?

Misit meglepte a kérdés. Béla sürgősen el akarta hagyni az országot, ezért adta át neki a bárt. Amikor elment, valójában el sem köszöntek egymástól, csak egy semmitmondó email címet hagyott Misinél, de azóta nem kommunikáltak. Misi nem gondolta, hogy bármilyen részletet meg kellene osztani a nővel.

– Nem. Nem tudok semmit.

A nő arckifejezése, amely időközben kicsit összeszedettebbnek és reménykedőbbnek látszott, újra kétségbeesetté vált.

– Nem hagyott semmilyen elérhetőséget arra az esetre, ha valami technikai vagy egyéb probléma adódna az üzlettel?

Misi változatlanul nem gondolta, hogy akár azt az egyetlen email címet is meg kellene adnia egy érzelmileg nyilvánvalóan feldúlt idegennek.

– Minden kapcsolatát átadta nekem. Bízott benne, hogy egyedül is elboldogulok. Egyelőre így is történt.

A nő mély sóhajjal kiitta a bort, és jelezte Misinek, hogy töltse újra. Misi óvatosan megkérdezte:

– Közeli kapcsolatban állt Bélával?

– A legközelebbiben. Évekig együtt éltünk. Sosem költöztünk össze, de egy pár voltunk. Szóval, érti?

Misi együttérzően bólintott.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy szó nélkül itt hagyta?

A nő tiltakozva rázta a fejét.

– Dehogyis! Egyáltalán nem. Mindenáron azt szerette volna, hogy én is vele menjek. Az én döntésem volt, hogy elengedtem. Sőt, ahhoz is én ragaszkodtam, hogy akkor egyszer s mindenkorra szakítsunk meg minden kapcsolatot. Úgy gondoltam, hogy akkor könnyebben el fogjuk tudni viselni egymás hiányát. Akár hiszi, akár nem, az első hónapokban még megkönnyebbülést is éreztem. Nem voltunk egy mintapár. Voltak konfliktusaink. Azoknak most vége lett. De tudja, aztán rájöttem, hogy az élet nem olyan, hogy minden jó és semmi sem rossz, vagy fordítva. Még csak nem is nyolcvan-húsz. Jó esetben hatvan-negyven. Vagy éppen a határon billeg.

Misi semmiképpen nem akarta megszakítani a nagymonológot. Csak a poharat figyelte, és amikor kiürült, egy szemvillanásból megértette, hogy töltheti újra.

– Szóval, most már tudom, hogy hülyeséget csináltam. Fogalmam sincs, hogy ő hogy van vele, de nekem nagyon hiányzik. És nem, vagy nemcsak mint szerető, hanem mint az az ember, aki mindenki másnál jobban ismert. Még az anyámnál is. Magamból vesztettem el egy darabot amikor elment. Jó lenne újra megtalálni.

Misi félhangosan tűnődött.

– Facebook vagy valami ilyesmi?

– Ugyan már! Mindent megpróbáltam, még hivatásos magánnyomozóval is konzultáltam. Semmi. Valószínűleg a nevét is megváltoztatta. Akkor támadt az a gondolatom, hogy talán itt hagyott valami nyomot maga után. De látom, nagyon alapos munkát végzett. Rá vall. Nézze, itt hagyom a névjegyemet. Ha véletlenül bármi hírt megtud felőle, nagyon szépen kérem, értesítsen.

Misi a névjegyre pillantott: dr. Sasvári Ildikó. Elegáns kivitelezésű privát névjegy volt, a néven kívül csak egy mobilszám és egy email cím. Vajon orvos? Ügyvéd? Egyáltalán budapesti? Misi sajnálatot és rokonszenvet érzett a nő iránt, aki az őszinte kétségbeesés és a kiürített poharak hatására igencsak szánalmas látványt nyújtott. Misi már-már azon volt, hogy mégis csak odaadja neki a Bélától kapott email címet, de Ildikó határozott mozdulattal megfordult és felállt. A mosdó felé menet egy pillanatra megállt, aztán tovább ment és magára csukta az ajtót. Elég hosszú idő után került elő, és Misi alaposan meglepődött, amikor meglátta. Teljesen összeszedettnek látszott, a sminkjét kifogástalanul megigazította, mintha még a ruháját is kivasalta volna. Ha nem hallgatta volna hosszú perceken keresztül a sirámait, Misi egy sikeres, kiegyensúlyozott, hódító nagyvilági nőnek hihette volna, ahogy valószínűleg a legtöbben annak is ismerték.

Nem ült vissza a bárpulthoz, csak néhány lépésről szólt oda Misinek.

– Csinos kis pianínója van. Megengedné, hogy játsszam egy kicsit rajta?

Misi meglepődve nézett körül. Ahogy az ott ülő vendégeit ismerte, nagyon nagy ellenkezést nem fog a dolog kiváltani talán még akkor sem, ha Ildikó a Für Elisét vagy a Szamárindulót fogja előadni. Intett, hogy „Csak tessék!"

Ildikó a pianínóhoz ült. Néhány másodpercig koncentrált, majd egy elképesztően gyönyörű dallamot varázsolt elő a hangszerből. Pontosan lehetett észlelni, ahogy a vendégeknek eláll a lélegzete. Misié is. A zeneművet és az előadás is csodálatos volt. Mintha egy Chopin darab lett volna, de akkor Misi biztosan ismerte volna. Akkor mi lehet? (Hadd szóljon most közbe az író a csaposnak: Field Esz-dúr noktürnje volt.) A varázslat alig három percig tartott, és amikor Ildikó befejezte, a vendégek hangos, elragadtatott tapsban törtek ki. Misi lenyűgözve ment a zongorához, és humorral próbálta leplezni őszinte elragadtatását.

– Ez nem gilt! Maga profi! Ezzel csak lejárat engem. Ezek itt azt hiszik, hogy úgy kell zongorázni, ahogy én szoktam.

– Ugyan már! Igyekvő amatőr vagyok. Vagy inkább voltam. Tudja, mikor játszottam utoljára? Van annak már… vagy talán több is – mosolygott Misire, aki megállapította, hogy Ildikó mosolya éppen olyan varázslatos, mint a zongorajátéka. – Meg aztán, magának biztosan más a műfaja. Bár én annak sem vagyok ellene.

Ezzel ismét a hangszer felé fordult, és egy fájdalmas bluest csalt elő a billentyűkből. Misi odahúzott egy széket, Ildikó mellé ült, és egy hozzáillő basszussal egészítette ki a dallamot. A vendégek közül néhányan

mögéjük álltak, és onnan élvezték az előadást. A java akkor kezdődött, amikor a blues egyszerre csak átcsapott boogie-woogie-ba, és Misi és Ildikó úgy adták-vették át a szólamokat, mintha évek óta ezt gyakorolták volna. A vége most már „standing ovation" volt, még Sára asszony is felállt a keresztrejtvénye mellől, hogy üdvözölje a produkciót. Misi és Ildikó csillogó szemekkel ölelték át egymást, és indultak vissza a bárpult felé.

– Erre azért inni kell! – szögezte le Ildikó.

– A szokásosat, hölgyem? – kérdezte huncut mosollyal Misi.

– Csakis! És egyet a csaposnak is.

– Munka közben egy kortyot sem – mondta teljes komolysággal Misi.

– Legalább egy ujjnyit muszáj, különben hogyan iszunk pertut?

Ennek az unszolásnak aztán Misi is engedett.

Felpörgött az este. A többi vendég közül is többnek kedve támadt egy extra rendelésre, különösen miután Misi jókedvében különféle egyszeri akciókat hirdetett. Ő viszont a pertukorty után jószerivel kizárólag Ildikónak szentelte magát.

– Tudod – simogatta végig a szemével a lányt –, egy ilyen együtt zenélés néha élvezetesebb, mint egy szeretkezés. Nem gondolod?

Ildikó elgondolkodott.

– Ahhoz, hogy véleményt mondjak, mind a kettőt ki kellene próbálni. Nem gondolod?

Misi máskor halálbiztos keze megremegett, és kiloccsantott egy kevés méregdrága (bár akciós!) whiskyt. Mondani csak ennyit tudott:

– Úgy látszik nálad érdemes csaposnak lenni ebben a kocsmában.

Záróra után Ildikó segített Misinek rendet csinálni. Amikor minden helyre került, Misi félénken felvetette:

– Itt lakom a szemközti házban. Folytathatjuk nálam.

– Nálad is van zongora?

– Az éppen nincs, de van számos más bútordarab.

Szó, ami szó, közülük nem egy kipróbálásra került az éjszaka folyamán. Az összhangot azokon is éppen úgy megtalálták, mint a pianínón.

Amikor reggel szinte ugyanabban a pillanatban felébredtek, mind a ketten egy kicsit meglepetten néztek a másikra. Azután persze elöntötték őket az este és az éjszaka emlékei, és szerelmesen ölelkeztek össze. Misi azonban kibontakozott az ölelésből.

– Ildikó, be kell vallanom neked valamit.

– Csak azt ne mondd, hogy nős vagy, egy tucatnyi gyerek apja, de ezzel együtt valójában csak a fiatal fiúkhoz vonzódsz!

– Nem. Ennél is rosszabb.

– Szabad a gazda!

– Megvan nekem Béla email címe.

– Hm – Ildikó hosszan elgondolkozott. – És tulajdonképpen neki kémkedsz, és most megírod neki, hogy fűvel-fával megcsalom.

– Ne vicceld el a dolgot! Soha ki sem próbáltam, hogy egyáltalán olvassa-e az oda írt üzeneteket. De most itt a lehetőség. Mind a ketten tartozunk neki annyival, hogy beszámoljunk neki életünk váratlan alakulásáról, és lehetőséget adjuk neki és magunknak, hogy újrarendezzük a vele való kapcsolatunkat.

– És ezzel talán a mi kettőnk kapcsolatát is – tette hozzá fanyar mosollyal Ildikó.

– Igen, azt is – egyezett bele Misi.

Azonnal nekiültek, és egy őszinte levelet fogalmaztak meg. Ildikó megírta, hogy tévedett, amikor azt hitte, hogy a gyökeres szakítás megkönnyíti az elválást, és ezt már ezerszer megbánta. Misi hálás volt, hogy a bárral új korszakot nyithatott az életében, és úgy érzi, hogy a bár – illetve a vendégkör – sem sínylette meg a cserét. Tőle kapták akaratlan ajándékba megismerkedésüket, de kapcsolatuk jövője is erősen függ az ő válaszától.

A levél kicsit szentimentálisra sikeredett, de ebben a helyzetben ez talán érthető. Aztán elküldték az üzenetet az űrbe, bízva benne, hogy esetleg tényleg célba ér.

Ildikó sietve felöltözött, mert várta a munkája. Megígérte, hogy este, ahogy tud siet majd be a bárba.

Misi megpróbálta úgy tekinteni a történteket, mint egy szép álmot, és félve várta, hogy mikor ébred fel. Amikor bement a bárba, a pianínóhoz ült, és megpróbálta felidézni Ildikó noktürnjének a dallamát, de nem nagyon sikerült. A blues már jobban ment. Ekkor hallotta meg, hogy üzenet érkezett a telefonjára. Béla levele volt. Rövid volt, de tartalmas. Nagyon örül, hogy Misinél jó kezekbe került a bár. El tudja képzelni, hogy Ildikóval jól megértenék egymást. Misi például biztosan jobb zongorapartner nála. De ő nem egy Humphrey Bogart-típus, aki nagyvonalúan félreáll. Ő sem tudta magát túltenni a szakításon, és azt szeretné, hogy Ildikóval való története ne kérdőjellel végződjék. Mindig várta, hogy a sors még egyszer összehozza őket, és úgy látszik, most jött el az idő. Nagyon várja Ildikó válaszát.

Amikor Ildikó este beért a bárba, Misi éppen a pult mögött tevékenykedett. Ildikó a bárszékre ült, és odaszólt neki:

– A szokásosat!

Misi kitöltötte a vörösbort, és a pohárral együtt Ildikó elé tette a telefonját Béla levelével. Ildikó elolvasta. Hosszan elgondolkozott, majd csak ennyit mondott:

– Gyere, játsszunk valamit!

Misi valami bocsánatkérésfélét intett a vendégeknek, aztán leültek a pianínóhoz. A törzsvendégek – a tegnapi élmények nyomán – azonnal a hangszer köré gyűltek, a többiek lassanként követték őket. A siker leírhatatlan volt. A mikor befejezték, Ildikó odabújt Misihez, és csak ennyit súgott a fülébe:

– Igazad van. Néha élvezetesebb.

Megcsókolta Misi orra hegyét, és kisétált a bárból.

Misi nem nagyon tudott volna számot adni, hogyan fejezte be a napot. Az biztos, hogy a törzsvendégek sokat segítettek neki. Amikor hazaért megpróbálta összeszedni a gondolatait. „Ez a nő sohasem fog megváltozni" – állapította meg. „De majd egyszer biztosan kapni fogok egy emailt."

„Valójában hogyan is férne most az életembe egy tartós és tartalmas kapcsolat? – vigasztalta magát. – És még a szőlő is savanyú."

Amikor azonban azt a bizonyos bluest játszotta, mindig ott érezte maga mellett Ildikó testének a melegét, és látta a mosolyát.

[03] Blues for Walenstadt.mp3

A zene indításához a letöltött fájlban duplán kell az ikonra kattintani.